

Polaroids en fresia's

Colofon

ISBN: 978 94 6365 796 9

1e druk 2025

© 2025, Miranda Jansen

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Polaroids en fresia's

Miranda Jansen

Aan mijn twee geweldige dochters Claudia en Melanie.
Zonder jullie zou ik het niet redden.

En aan mijn grote zus Linda en mijn familie in Nederland.
They know.

Alles start in februari

Robin rent als een dolle door ons nieuwe huis. Zo snel als haar pootjes kunnen gaat Sara achter hem aan. Haar twee blonde staartjes huppelen vrolijk mee. In haar rechterhand sleept zij haar tokkel mee, TeddyTeddy, de bruine beer van oom Bart, gekregen bij haar geboorte, en die nu al bijna drie jaar overal met Sara mee naartoe gaat en vooral moet. De keren dat TeddyTeddy onvindbaar was of in een hotel is achtergebleven zijn niet meer op de vingers van één hand te tellen. En de keren dat TeddyTeddy toch echt even in bad moest, wat natuurlijk de wasmachine was, waren tragedies van ongekennde aard. Robin heeft nooit een tokkel gewild. We hebben hem van alles gegeven: beertjes, giraffes, doekjes en ook een oud T-shirt van mij. Maar nee, hij is wat dat betreft precies zijn vader. Stronteigenwijs.

Hun voetstapjes weerkaatsen als een echo door het huis, dat nog bijna helemaal leeg is.

Ons nieuwe huis.

Eigenlijk hadden wij er de volgende maand pas in willen trekken, maar voor onze oude miniwoning kregen wij zo'n goed bod dat wij die waanzinnige meevaller niet konden afslaan. En vooral ook omdat wij het geld heel goed konden gebruiken. De nieuwbouw had wat tegenslagen gehad en dat waren best een paar extra aanslagen op ons 'net aan'-budget. Het enige nadeel van deze supergoede verkoop was dat de nieuwe eigenaren er deze maand al wilden intrekken.

Dus nu zullen wij tussen de verhuisdozen in een bijna klaar, maar nog niet helemaal, woning moeten kamperen. Het zij zo en het zal een beetje behelpen zijn. In de kamer die voor Robin wordt staan nu twee kampeerbedjes met slaapzakken. Een gloeilamp aan het plafond en meer niet. Twee koffers op de grond zijn voor een paar daagjes de geïmproviseerde kasten. De badkamers zijn gelukkig wel helemaal klaar. De keukens daarentegen niet en de kinderen hebben een vreugdedans gemaakt met een luid gejoel na de mededeling dat het deze paar dagen wel extra McDonald's, pizza en sushi zal zijn.

Bas en ik zijn absolute voorstanders van elke dag gezonde maaltijden op tafel. In koken ben ik niet zo'n prinses als mijn moeder, maar met vallen, opstaan en wat aangekoekte pannen lukt het mij een lekkere maaltijd op tafel te zetten. Zo lekker als mijn moeder zal het mij nooit lukken, hoewel ik vrijwel al haar recepten tot op de punt en komma volg. Gezamenlijk om zes uur aan tafel, om zo alle verhalen van de dag met elkaar te bespreken, en vooral van de kinderen aan te horen, is een must in ons drukke bestaan. Oké, dat is er de laatste tijd behoorlijk bij ingeschoten. Niemand had verwacht dat mijn eerste roman *Taartjes, TikTok en trubbels* zo'n succes zou zijn. En ikzelf al helemaal niet. Ik heb er wel een paar jaartjes aan gewerkt. Bij de geboorte van Robin werd al snel duidelijk dat hij wat opstartprobleempjes had. De darmpjes waren de boosdoener en dat resulteerde in veel huilen en krampjes, en dat natuurlijk niet alleen overdag. Toen mijn zwangerschapsverlof ten einde liep was deze, zoals de artsen ons verzekerde, hortende en stotende start nog niet geheel opgelost. Bas stelde voor mijn baan als bibliothecaresse op te zeggen. Met zijn salaris zou het een beste stap terug zijn, maar hij hoopte spoedig promotie te maken bij de bank waar hij al een paar jaar als financieel adviseur werkte. Die promotie liet even op zich wachten. Gelukkig hebben onze beide ouders vaak een extraatje gegeven. Hypotheek, kinderen en maar één baan, dat was toch even wat pittiger dan we dachten. Bas bleef altijd zo positief. Ik zat er vaak wel even doorheen en mijn Bassie zag dat altijd direct aan mijn neus. Gelukkig groeide Robin als kool en beetje bij beetje verdwenen de darmproblemen. Net toen wij dachten dat ik wel een parttimebaantje kon gaan zoeken, en de opa's en oma's om beurten konden babysitten, bleek ik weer zwanger te zijn. Ongepland, na een griepje heeft de pil waarschijnlijk niet zo goed gewerkt. Opeens waren wij in plaats van een trio een kwartet. En ik natuurlijk thuis. Toen ben ik maar met schrijven begonnen. En nu zitten wij zomaar hier. Het leven kan soms onverwachte verrassingen hebben, wie had ooit durven dromen dat wij een huis konden laten bouwen. Nog naar eigen wensen ook!

In de slaapkamer die voor Sara wordt staan twee groepen dozen torenhoog opgestapeld. Een toren van Pisa is van Robin, de grootste groep

natuurlijk. En de andere toren is voor de kamer van de kleine prinses. Beiden kunnen niet wachten tot hun kamertjes klaar zijn. In eerste instantie vonden zij het niet leuk te horen dat wij eerst een paar daagjes op de nieuwe meubels moesten wachten, maar het ‘we gaan kamperen’ was voor hen iets geheel nieuws en klonk buitengewoon spannend in hun oren. Persoonlijk was ik in eerste instantie echt wel even in paniek. Om zo te starten, eindelijk een groter huis met ieder een eigen kamer, is dus niet echt de perfecte start. Maar oké, wat gaat nou wel perfect in het leven? De twee blijde smoeltjes die het super vonden om echt te gaan kamperen maakte dat ik dacht, en hoopte, dat wij er zeker weten een leuke tijd van zouden maken en er later nog veel leuke herinneringen aan zouden overhouden.

Robins kamer krijgt een voetbalthema, zijn hobby. Onnodig te vragen wat hij later wil worden. Het was even zoeken naar de juiste meubeltjes en kleuren die door meneertje goedgekeurd konden worden, maar na wat tranen en boos weglopen is het gelukt.

Sara daarentegen rende in de meubelwinkel direct op de prinsessenkamer af. Met een verstelbare hoogslaper. Veel tinten roze en wit. Een minipaleisje met plaats voor alle poppen, theeserviesjes en haar keukentje. Nee, ze wil geen kokkin worden, maar prinses, natuurlijk.

Beide kamers hebben twee deuren. Een naar de overloop en de andere gaat naar hun badkamer die tussen de slaapkamers in zit. Heerlijk, twee badkamers. Dat wil zeggen dat ik, voordat ik in bad wil... wat zeg ik, voordat ik eindelijk in bad kán... niet eerst de vele eendjes en ander badspeelgoed hoeft te verwijderen.

De slaapkamer van Sebastiaan en mij is aan het einde van de overloop. Helemaal naar onze smaak gebouwd met een echte open haard, inloopkast en een aangrenzende badkamer met een jacuzzi voor twee personen. Wat wil een mens nog meer, behalve dat het fijn zou zijn als alles klaar en ingericht zou zijn? Dus ook wij kamperen op een geleend tweepersoonsluchtbed en ieder, superromantisch, in een eigen slaapzak in onze nog niet geverfde slaapkamer.

Dankzij de opbrengst van mijn eerste boek, dat wat tijd nodig had maar toch een bestseller is geworden, konden wij eindelijk onze droom waar-
maken en ons oude drielokappartementje op driehoog-achter met
Ikea-bankje verkopen. En de kers op de taart is toch écht wel het tuin-
huisje dat mijn schrijversdomein zal worden. Grote ramen die uitkijken
op de zonnige tuin die later wel vol planten en bomen zal staan.

O ja, en een moestuintje.

Misschien nemen we ook wel wat kippen.

We eten een superlekkere family pizza op de grond met onze handen.
Alleen servetjes, geen borden en geen bestek. Nou ja, pizza is toch het
lekkerst als je een punt uit je hand kunt eten. Mensen die mes en vork
gebruiken bij de pizza, die missen het lekkerste: je vingers aflikken.

Na een spelletje geïmproviseerd woorden raden en een uitgebreid bad
zijn de kinderen doodop. Bedtijd met een verhaaltje zoals gebruikelijk.
Maar na nog geen anderhalve bladzijde te hebben gelezen van *Sjakie en
de bonenstaak* slapen zij allebei.

Twee kleine koppies komen net boven de slaapzakken uit. Ik geef ze
beiden een kus en verlaat op mijn tenen de kamer.

Bas zit wat op zijn tablet bij te werken, maar ik wil even qualitytime
met mijn liefste gabber. Dus ga ik lekker op schoot zitten en ik duw de
tablet even weg.

‘Hé Vick, ik moet dit écht even afmaken,’ zegt hij terwijl hij de tablet
probeert terug te pakken.

‘Eén minuutje, een ietepietminuutje met een ietepietekusje, *please?*’
vraag ik met een zo lief mogelijk gezicht, en ik trek een ‘please’-glim-
lach.

Check.

Werkt altijd.

Het wordt een korte vrijpartij op de grond.

Met de waterkoker maak ik een mok instantkoffie en ik ga even lekker
de tuin in, naar mijn huisje. Buiten is het nog heerlijk. Sterren staan

hoog aan de hemel en het is bijna vollemaan. Ik ga mijn rovershol in. Binnen is het al bijna klaar. Mijn nog ingepakte bureau en stoel staan al voor het raam.

Ik ga op het plastic zitten en geniet van mijn koffie. Ik voel een heerlijke rust over mij komen. De deadline die mij gesteld is voor het tweede deel van mijn boek, lijkt mij vanuit deze positie redelijk te doen. Maar voor nu geniet ik van de rust die hier hangt. De stilte. Ik hoor mezelf ademen.

En verder niets. Geen vogel. Geen krekel. Stilte.

Een warme golf van heel veel liefde en geluk gaat door mij heen. Bas en ik waren studievrienden en hij is nu de liefde van mijn leven, best buddy's. Iedereen in onze omgeving had dat al lang zien aankomen. Wijzelf hebben er wat langer over gedaan. We studeerden eerst twee keer per week samen. Dat werd drie keer, vier keer en opeens vrijwel elke dag. Maar geen van beiden deed een eerste stap. Het 'ik ben verliefd op je' hing duidelijk in de lucht bij mij. Mijn buik zat vol vlinders, maar ga dat maar eens bekennen. Stel dat hij niet hetzelfde voelt en je een heel kostbare vriendschap daarmee zou kunnen verspelen. Ik durfde dat echt niet, stel je voor. Tot op een verjaardagsfeestje. Hij was met zijn beste vriend Roy gekomen en ik met Jessie, mijn vriendin. Bas wist dat Roy een oogje op Jes had en er was niet veel voor nodig hen die avond aan elkaar te koppelen. En daar stonden wij dan. Hij en ik naar een verliefd kussend stelletje te kijken. Dat voelt wel een beetje raar, hoor, alsof wij gluurders waren. Voeg daar de muziek, gedempt licht en misschien een biertje te veel aan toe. We keken elkaar aan en daar was opeens een kus van Bas op mijn neus, in mijn nek en verder. Ik liet het toe en heb hem nooit meer losgelaten. Hij mij ook niet.

Ik voel dat ik een beetje wegdommel.

Maar ik schrik op van een heel harde knal.

Een explosie.

En ik word verblind door heel veel licht.

Twée maandjes later

Ik doe de koelkast open en giet het laatste beetje witte wijn in mijn glas. Weer een fles leeg. Al die alcohol heeft echter geen effect meer op mij. En om toch maar iets te kunnen verdoven neem ik ook twee xanax. Na de ruzie voel ik mij zwaar prut met heel veel peren. Een onnodige discussie. Heb ik eindelijk iemand die ik vertrouw, verpest ik het met mijn stomme kop.

Al drinkend, en nog zonder morsen ook, loop ik langzaam naar de kleine badkamer.

Ik draai de kraan van het bad open en gooi heel veel lavendel in het stommende water. Zo met de verse lavendel heb ik ook nog het idee gezond bezig te zijn, denk ik in een vlaag van helderheid. Lavendel bevordert ook de nachtrust, zegt men...

Ik moet heel erg dringend plassen. Mijn blaas staat op springen.

Terwijl ik op het toilet zit, kijk ik naar het bad dat volloopt. Jarenzestigtegeltjes aan de muur met naar mijn smaak veel te drukke motieven. Een plastic half vergeeld douchegordijn.

Mijn leven is een ongecontroleerde puinhoop geworden. Ik krijg er geen grip meer op. En nu heb ik het nog erger gemaakt.

Alleen.

Want dat ben ik.

Alleen op de wereld.

Ik ben alleen achtergebleven. Geen Bassie-gabber. Geen Robin die ooit een voetballer zal worden. Geen Sara die met haar prins op het witte paard zal trouwen.

Een grote leegte. Een groot zwart gat.

Tot nu toe is vrijwel elke nacht een terugkerende nachtmerrie, alsof ik daar nog in mijn schrijversdomein zit met mijn mok koffie, van de schijnheilige stilte te genieten. In één klap. Door een explosie en een enorme vuurbal ging wat mij het dierbaarst is op deze aardkloot in vlammen op. Daarna heb ik een black-out in mijn geheugen. Waarschijnlijk onbewust, of misschien wel heel bewust, ver weggestopt in een uithoek

van mijn bolletje. Maar wel met heel veel puzzelstukjes die als een op hol geslagen orkaan rondjes draaien in mij hoofd. Stukjes puzzel met twee lachende kinderen, foto's uit een gelukkig verleden met mijn grote liefde Bas, die herken ik wel, maar wat moet ik met een stukje waar een tatoeage op staat die ik niet heb, stranden die ik niet herken, velden vol fresia's en een fresia op een bil? Van wie is die bil? Die lijkt echt niet op mijn gladde linkerachterkant. En heel veel polaroidfoto's. In alle kleuren en maten. Waarop ik sta in situaties die compleet, helemaal, absoluut, werkelijk onmogelijk zijn. Maar ik zie ze wel. Wat is dat? Wie is dat? Het is in elk geval een puzzel die ik niet wil maken. Die ik nooit had willen hebben. Hoe kom ik eraan en hoe kom ik ervanaf?

Mijn maag draait weer om en ik geef alweer over, nog net in de wc-pot. Van de stank word ik nog misselijker. Het is nog mijn eigen stank ook, kan het erger? Maar het kan mij niks schelen. Hoe ik ook mijn best doe, ik doe het steeds fout. En alles gaat fout.

Ik veeg mijn mond af en draai de kranen van het bad dicht. Ik loop terug naar de keuken en maak een fles wijn open. De goedkoopste van de supermarkt met een alcoholgehalte van dertien procent. Te zoet eigenlijk, maar wat kan het mij schelen. Zo spoel je de vieze braakselsmaak het beste weg. En ik neem toch maar weer twee xanax de andere twee pillen zullen vast bij het overgeven via de wc-pot uit mijn leven zijn verdwenen. En dat moet ik niet meer doen. Ik weet het. Geen alcohol en geen pillen. Ik moet echt aan mijn gezondheid gaan denken. Als het al niet té laat is.

Mijn huispak, van de Action, gooi ik op de grond en ik stap het warme water in. Mijn glas witte wijn en natuurlijk de fles zet ik netjes op het randje. Zie je wel dat ik oké ben. 'Trots dat ik glas en fles netjes en zonder ongelukken heb neergezet,' zeg ik hardop tegen mezelf. Tegen mezelf praten doe ik erg veel. Deskundig advies. Dat denkt iedereen mij te geven, te pas en te onpas. Opbeurende woorden. Knuffels in stilte. Lieve WhatsAppberichtjes.

Maar het zijn woorden en die veranderen niks aan de leegte die ik voel. Helemaal nu.

Ik doe écht mijn best de draad weer op te pakken. Het leven oppakken,

omdat het doorgaat, is een stuk moeilijker. Dat lukt mij niet. Ook al dacht ik tot vandaag dat ik pasje voor pasje vooruit aan het gaan was. Het schrijven gaat moeilijk, maar ik moet mij aan het contract voor het tweede boek houden. Nog één hoofdstuk, dat ga ik morgen echt schrijven. Ik denk dat dat ook mijn enige reddingslijn is. Het oerinstinct om te willen overleven. Waar haal ik dat vandaan? Schrijven en even iemand anders zijn. De pijn vergeten en de fantasie de vrije loop laten. Het verdooft even alles, ook mijn verstand, voor zover ik dat nog heb. Ester heeft mij voor een paar dagen opgevangen in haar huis. Heeft me haar kleding gegeven. Een nieuwe laptop om te kunnen schrijven. Verzorgd, vertroeteld, tranen gedroogd en gezorgd dat ik toch iets at. Ze heeft mij bijgestaan bij de persconferentie de dag na... *The day after*.

Ik schenk nog maar een glas in. En denk na over de laatste twee maanden. Wat heb ik veel meegemaakt. Nieuwe mensen leren kennen. Emoties gevoeld die ik dacht nooit meer te zullen voelen. Dat heb ik vandaag heel goed begrepen. En dat is ook wat ik zomaar even een plekje moet geven in mijn leven. En niet wil kwijtraken. Ik ben het toch niet kwijt?

Ik realiseer me dat ik nu te veel heb gedronken. En een stomme discussie heb veroorzaakt. Het draait allemaal in een wirwarwarboel door mijn hoofd.

De gedeeltes die ik mij herinner. Het vertrouwen dat ik in bijna iedereen heb verloren. En het vertrouwen dat men in mij verliest. Dat Bas en mijn kinderen deze prijs hebben moeten betalen door opzet... Waarom? Waarom zij?! Dat is nu wel duidelijk, denk ik.

Is het allemaal echt gegaan zoals vandaag duidelijk is geworden? Dat is toch absurd!

In mijn ogen leek eenieder een motief te kunnen hebben. Maar niks is wat het leek te moeten zijn.

Ik schenk nog maar een glas in. En dat is verkeerd. Heel verkeerd.

Gekist

Ik weet niet hoeveel handen ik heb geschud. Hoeveel mensen mij allemaal goedbedoelde lieve woorden hebben toegesproken. Mensen die ik ken en heel veel, God zal het wel weten, onbekende gezichten.

Samen met mijn ouders en schoonouders waren wij erbij en we keken ernaar.

Drie kisten. Een zee van bloemen. Een grote kille ruimte. Heel veel mensen.

Drie foto's en een gelukkige familiefoto van onze laatste vakantie in Disneyland Parijs staan op het podium vooraan. Een onnodige pro memorie. Alsof de foto de bevestiging moet geven dat je niet per ongeluk op de verkeerde begrafenis zit. Het is geen treinstation waar je de verkeerde trein kunt pakken... maar een eindstation.

Mijn ouders, pa aan mijn linkerkant en ma aan mijn rechterzijde, proberen zich zo groot mogelijk te houden voor mij. Maar ik ken ze. In een paar dagen zijn zij tien jaar ouder geworden. Rimpels in hun gezicht. Wallen onder hun ogen.

Mijn schoonouders. Twee hoopjes ellende. Twee vitale tachtigjarigen, die vrijwilligers zijn bij de voedselbank, elke week zwemmen met de bejaardenvereniging en op donderdag klaverjassen in het buurtcafé. Twee heel lieve mensen.

Nu zitten een huilende opa en oma kromgebogen naast mijn moeder. In één klap zijn zij niet alleen hun enige zoon kwijt, maar ook hun oogappeltjes, hun enige twee kleinkinderen. Meer zal het nooit meer kunnen worden.

Ik ben blij als iedereen weg is. Hoe vaak ik heb gezegd 'dank voor uw komst' en meer van dat soort beleefde bedankjes.

Nu staat er niets meer. De zaal is leeg. De kisten zijn weg... Het waren maar kisten, toch?

Alleen de bloemen liggen er nog. Ik loop langs de mooiste boeketten, kransen, biedermeiers. Vooral voor Robin en Sara zijn er heel veel witte bloemen. Witte rozen, witte orchideeën. De onschuld heeft geen kleur. En zeker geen schuld...

Ik probeer door mijn tranen heen de vele linten en kaartjes te lezen. Allemaal zo lief. Zo goedbedoeld. Het geeft een schrale troost, zegt men dan. Ik merk daar niks van.

Tussen de bloemenzee staan twee heel mooie fresia-boeketjes. Ook wit. De enige twee boeketjes zonder kaartje, naam of berichtje, stil in het midden.

De dagen erna gaan als in een roes voorbij.

Ik lig op het logeerbed bij Ester. Of op de bank. Ik sleep mij van bed naar bank en van bank naar bed. Ongewassen en ik kan alleen maar huilen.

Na een kleine week, die een eeuwigheid leek, sleept Ester mij van de bank af. ‘Nu is het gedaan, je gaat douchen en we gaan een fikse wandeling maken,’ zegt ze. Als therapie stelt ze voor naar de begraafplaats te gaan.

‘Wat is dat nou voor therapie, dat is voor mij zout op de wonde strooien met een flinke scheut citroensap,’ stribbel ik tegen.

Toch merk ik in de frisse buitenlucht dat ik nog kan ademen. Ik zuig mijn longen vol lucht. En het voelt eigenlijk ook wel lekker, dat koele briesje.

Op de begraafplaats is het nog stiller dan in een bibliotheek. Hier en daar hoor ik een vogel.

En daar is het... mijn leven onder de kille grond. Met wat laatste bloemen die trots standhouden. Zij zijn blijkbaar sterker dan ik.

De meeste bloemen halen we weg.

Ester praat alsof zij met Bas een gezellig gesprek aan de koffietafel heeft: ‘Zo, je hebt lekker de bloemetjes buitengezet en wie mag weer de rommel opruimen?’

Ik merk dat ik er een beetje om moet lachen. En tot mijn verbazing huil ik niet. Deze plek geeft mij rust. Als alle bloemen die verlept waren, of bijna verlept, weg zijn, zie ik het weer. Duidelijk zichtbaar en net vers neergezet.

Twee bosjes witte fresia's. Dezelfde soort bloemen als op de uitvaart. Zonder naam.

Een rilling loopt over mijn rug.

Surprise!

‘Geef mij eens een nieuwe pen, deze schrijft niet lekker,’ zeg ik tegen Ester, en ik overhandig haar de pen waarmee ik boeken aan het signeren ben in de nieuwe boekenwinkel die werkelijk uitpuilt van de bezoekers en fans die in de rij staan voor een handtekening in mijn eerste boek.

Snel geeft zij mij een nieuwe Staedtler. Die schrijven het lekkerst.

‘En ik wil ook nog wel een kopje koffie, als er nog is tenminste,’ voeg ik eraan toe en ik kijk haar smekend aan.

Ze knikt en op haar hoge hakken snelt zij weg om in no time terug te zijn met een heerlijke bak verse troost. Ze is best wel een beetje een snob, maar is er niet vies van om zelf dit soort klusjes op te knappen. Soms kan ik haar moeilijk peilen. Maar ze weet wat ze wil, hoe zij dat kan krijgen en speelt haar kaarten op een slimme manier. Bijna manipulatief. En door haar stoere maar sexy kleding leidt zij vele onderhandelaren slim om de tuin.

Op het dienblad liggen ook wat bonbonnetjes van Lindt. Die vind ik toch zo heerlijk. Helemaal die in het rode folie. Die smelten in je mond. Ik signeer intussen een boek en wacht op de volgende fan uit de rij.

Een jonge vrouw met lichtroze haar en een bril met veel te groot montuur voor haar zachte gezichtje staat voor mijn signeertafel. Nerveus legt zij haar exemplaar voor mijn neus.

‘Hoi, wil je alsjeblieft erbij schrijven dat het voor mijn liefste vriend Job is?’ vraagt zij al plukkende aan haar smoezelige roze sjaal.

Natuurlijk wil ik dat. Ik vraag haar naam.

‘José, José van den Brink, mevrouw.’ En al plukkende voegt zij eraan toe: ‘Het is voor zijn verjaardag.’

Ik zet onder de tekst en voor mijn naam nog snel even: ‘Van harte gefeliciteerd, Job, en nog vele jaren.’

Superblij gezicht en na een ‘supercool, dank u wel’ loopt ze weg. De volgende fan is aan de beurt en de volgende en zo gaan wij nog ruim

een halfuur verder. Velen vragen om een persoonlijke noot erbij te zetten. Ik werk al vragende, om wat over mijn lezers te weten te komen, met wat luchtige praatjes behoorlijk vrolijk verder.

Om iets over zes uur en met een *tinkeltinkel* van de winkelbel gaat de laatste mevrouw met boek en handtekening de deur uit. De donkere avond in.

‘Top gedaan vandaag, Vick! Dat gaan wij nu gezellig met het hele team vieren bij de brasserie hier om de hoek,’ zegt Ester jubelend. Ze is duidelijk helemaal in haar sas. Ze omhelst mij stevig en ik krijg twee dikke zoenen. Ik moet bijna niezen van haar zoete parfum. Ik ben er trots dat zij op mij heeft durven wedden aangezien niet iedereen overtuigd was van mijn schrijverskunsten.

‘Allemaal?’ vraag ik verbaasd terwijl ik mijn tas inpak.

‘Ja, allemaal, echt het hele team. Een feestje om dit succes te vieren,’ antwoordt zij glimmend van trots en mijn oog valt op haar nieuwe pochette van Alviero Martini 1a Classe. Tja, het succes is ook voor haar. En daar ben ik dankbaar voor.

Jacob van Snellenburg, de winkeleigenaar, komt met een fles champagne aanlopen. Nog van Veuve Clicquot ook!

‘Nee, dat had je niet hoeven doen, joh! Maar wij zeggen hier geen nee op, natuurlijk,’ kirt Ester en ze doet haar jas weer uit. Ze port in mijn zij. ‘We zijn ruim op tijd en een aperitiefje mag vandaag wel,’ gaat zij verder met een knipoog naar mij.

Tja, denk ik, ik weet wat deze subtiële waarschuwing betekent. Ik heb beloofd niet zoveel te drinken. Hooguit twee à drie glaasjes. Bij Ester heb ik een paar keer, terwijl ik alleen thuis was, de halve wijnkelder soldaat gemaakt. Niet dat het wat heeft opgelost in mijn hoofd, maar het zorgde even voor verdoving.

‘Proost op deze geslaagde dag,’ zegt Jacob, die zijn glas heft.

Wij proosten allemaal en wensen ook hem heel veel succes met zijn nieuwe winkel.

‘Echt een mooie zaak, Jacob. Ik beloof je alvast dat met de uitgave van deel twee van Vicky’s boek jij als lanceerbasis wordt gebruikt,’ zegt Ester, die verder gaat met slijmen.

Tja, Jacob vindt haar duidelijk maar wat leuk. Maar ik denk niet dat hij met zijn half kale koppie en bierbuik enige kans maakt om de liefde bij haar aan te wakkeren. Hij is nou ook niet bepaald de stereotiepe boekhandelaar. Ik zie hem, persoonlijk, meer als kastelein in een bruine kroeg. Maar goed, Es is overtuigd single, geloof ik. Eigenlijk, om eerlijk te zijn, weet ik van haar privéleven weinig af, bedenk ik mij. En dat is toch wel een beetje frappant na de tijd die ik met haar samen in haar huis heb doorgebracht.

Na een rondleiding in de winkel en de technische snuffjes te hebben bewonderd, bedanken wij hem nogmaals en begeven we ons naar de brasserie om de hoek.

Net als ik de deur van de winkel open wil doen, komt Jacob aanrennen, druk zwaaiend met een bruin pakketje. Een klein doosje.

‘Iemand heeft dit vanmiddag hier achtergelaten met de vraag het na afloop aan je te geven. Ik was het bijna vergeten,’ zegt hij nahijgend, terwijl hij mij het kleine pakketje overhandigt.

‘Dank je wel,’ zeg ik, ondertussen een naam of iets dergelijks op het pakje zoekende. Nou ja, er zal wel een begeleidend briefje in zitten, neem ik aan, en ik stop het pakje in mijn travelbag. Dat zie ik later thuis wel.

In de brasserie is het een drukte vanjewelste, maar wij hebben, gelukkig, een tafel achter in een hoek. Daar hebben wij geen last van obers en serveersters die af en aan rennen met volle en lege borden. Alle redactieleden zitten al aan de ruime tafel waar kaarsjes sfeervol branden en de flessen wijn en water al geopend zijn. Annemieke is de eerste die ons ziet binnenkomen.

‘Jaaaaa, daar zijn ze!’ roept ze veel te luid en de hele brasserie is even stil en alle gasten staren ons aan.

Ester vindt die aandacht natuurlijk weer kicken. Alle spontane aandacht is maar weer mooi gratis publiciteit volgens haar. Voor mij een beetje minder, ik word daar verlegen van. Zo geheel onverwacht in de spotlights.

Ik knik en groet wat mensen die mij herkennen. En probeer zo onopge-

merkt mogelijk snel naar onze tafel te lopen. Ik wil zitten en moet een borrel. Een groot vol glas, graag. Shit, iemand heeft tactisch, zal Ester wel weer zijn geweest, een plaatsje naast Raymond leeg gelaten voor mij. Dat is superflut, Ray is echt wel een lekker stuk, dat kan ik niet ontkennen, iets groter dan ik en altijd lekker gekleed. Met lekker gekleed bedoel ik dat zijn lekkere kontje goed te zien is. Een altijd onberispelijk gestreken overhemd dat net niet te strak zit, maar toch voldoende aan de verbeelding overlaat om de sixpack, brede schouders en gespierde armen te zien. En ik weet heel goed hoe dat er allemaal uitziet zonder hemd en broek. Ooit, jaren terug, hadden wij een flirt. Intens en heel heftig. Kort en krachtig, dus. Maar toen kwam ik Sebastiaan tegen. Eerst studiegenootjes en toen opeens werd dat Liefde met een hoofdletter. Raymond heeft zich daar nooit bij neergelegd. En laat meneer nu niet denken dat ik weer op zoek ben naar de andere helft van de appel. Of een nieuwe deksel op mijn potje.

Ik ga zitten en laat direct mijn glas vullen, dat ik snel naar binnen giet. Even de spanning en druk van de ketel halen.

En dat helpt. We praten, lachen, eten en drinken. Voor het eerst dat ik mijzelf weer hoor lachen. Even voel ik een steek van schuld. Maar de grappen en grollen van Toin, onze paljas, zijn echt om te gieren. En ik ben hem daar ook wel dankbaar voor. Ik voel de stress van mijn schouders afglijden. De knoop in mijn maag zit wat losser en ik eet zowaar mijn hele ribeye met gepofte aardappels gevuld met knoflookboter op. Van twee à drie glaasjes wijn is geen sprake meer. Niemand telt zijn glaasjes of zit met een leeg glas. Ik ook niet. Dat wordt een taxi voor allemaal. Er zit hier geen bob aan tafel. En, waar ik al bang voor was, ik voel al snel een been van Ray tegen mijn been aan. Ik schrik er niet van, maar mijn blik naar hem is duidelijk. No way, Ray!

Maar dat doet hij niet. Hij lacht en slaat een arm om mij heen en kust mijn voorhoofd.

Dikke prut, dus.

‘Geniet van de avond, Vicky, laat je even gaan. Ik eet je niet op,’ zegt hij en hij kust weer mijn voorhoofd.